

Izhaja vsako soboto in velja:

vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2-50

Inserati:

Petit-vrsta 1krat stane 20 vinarjev.
 Pri večkratni inserciji po dogovoru.

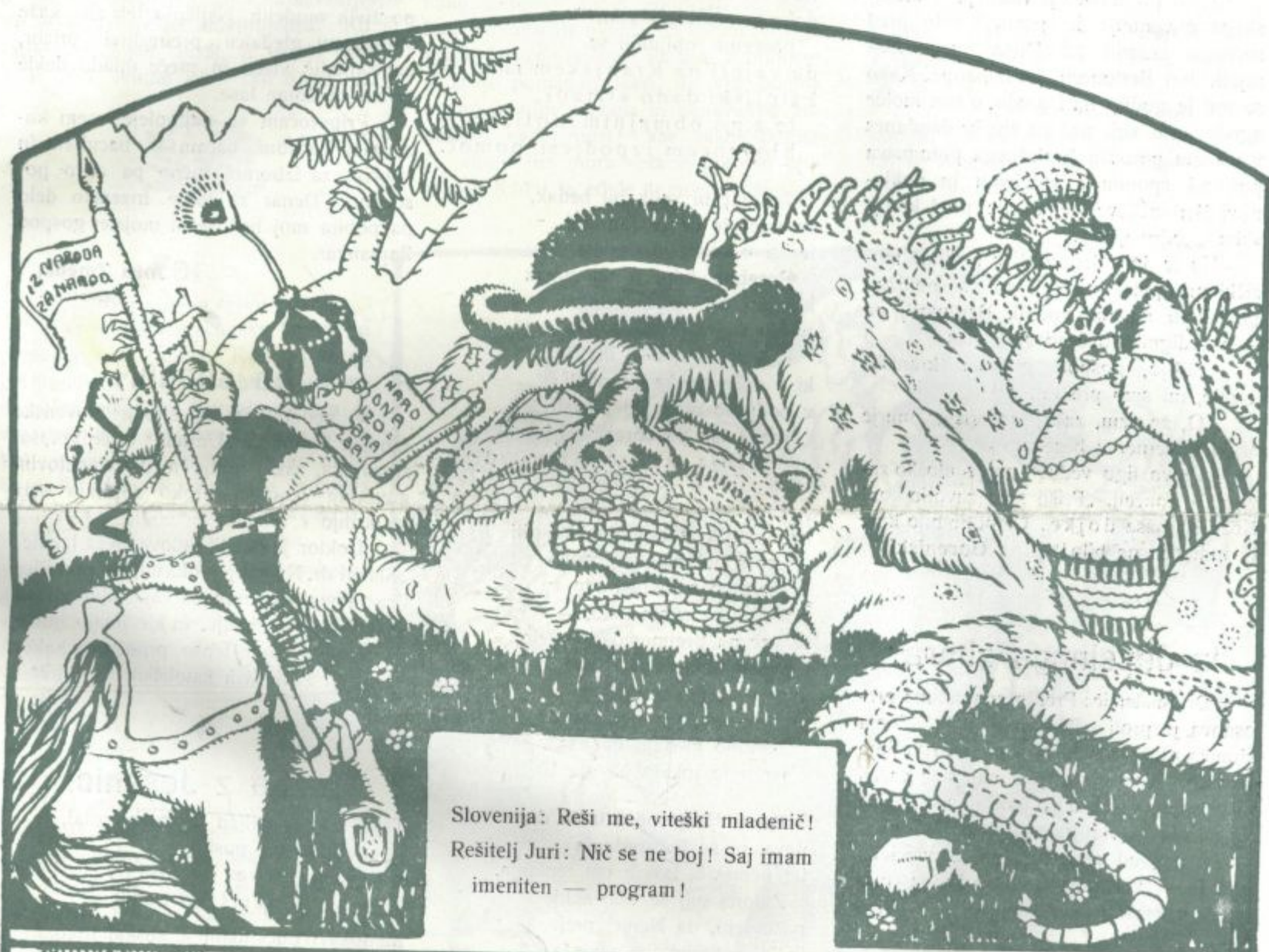
OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 I. nadstr., upravništvo pa ravnateljstvu spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

==== Politično-satirični tednik. ====

Slovenija: Oh, grdi zmaj je pohrustal viteškega mladeniča s programom vred!

Neustrašeni Gorenjec.

Takrat, ko so kranjskega deželnega predsednika imenovali še guvernerja, so imeli v Kropi velike čede koz ter so jih pasli okrog svojega trga.

Izšel pa je od oblasti strog ukaz, da nihče ne sme pasti koz po senožetih in gozdih. Kozje posestnike je prevzel velikanski strah in obenem huda jeza. Pošiljali so deputacije svojih najveljavnejših mož od Poncija do Pilata, da bi izposlovali razveljavo krotega oblastvenega ukaza.

Tako poslanstvo je vodil pred kranjskega guvernerja in pozneje celo pred svetlega cesarja na Dunaj nepozabni rajnik Juri Bertoncej, pot iz Kroke. Kako se mu je godilo na Dunaju, o tem molče zgodovinski viri, pač pa živi še dandanes v ustnem poročilu hvaležnega potomstva ponosni spomin o sprejemu in poklonitvi Bertoncejeve deputacije pred kranjskim „godrnerjem“.

Ko je Juri Bertoncej s svojimi možički priropotal predenj, so vsi ponižno poklekli na tla, vodnik Bertoncej pa je povzdignil slovesno svoj glas:

„Slišijo, gospod godrner kranjske dežele, mi smo prišli . . .“

„O, že vem, zakaj ste prišli,“ mu je segel guverner v besedo.

„Pravo figo vedo!“ ga je možko zavrnil Bertoncej. „Prišli smo zavoljo koz! Kozе so naše dojkе. Če bi ne bilo koz, bi tudi nas ne bilo!“ **Gorenjski.**

Iz deželnega zbora.

Dr. Šusteršič: Predložena volilna preosnova je proti našim principom. Moja stranka zahteva splošno in enako volilno pravico. Vsak državljan, naj sme vselej in povsod svobodno izražati svoje misli in nazore — na galeriji se oglašja smrkavec, gospod glavar ga naj da vreči na ulico! — ker taka svoboda je prvi pogoj v vsaki ustavni državi. **B.**

Zadovoljni nemškutar.

Kaj mene briga, če kriče,
da narodov sem izdajalec,
želj nemških uresničevalec!

To mi celo še dobro de,
ker zdaj je že ministrom znano,
da morajo najprej se z mano
dogovoriti, če hote
z uspehom dobrim naskočiti
ter korenito pohoditi
ta lahkoverni narodič,
ki vodim jaz ga, Šusteršič!

Seveda brez plačila jaz
za nič nikdar se ne poganjam,
a za denar do tal se klanjam,

slavim prijatelje na glas;
čim bolj pa polni se mi vreča,
tem bolj mi pesem je doneča!

Saj sem pripravljen vsaki čas
za cvenk z veseljem vse storiti,
in kje se preje da dobiti
kot v naših krajih zdaj na tak
legak način mnog tisočak?

Prišel je nad ministrčke
tak čas, da bodo s stolov pali,
če bodo vsem Slovencem dali
pravico tisto, ki jim gre.
Zato so mene sem pozvali,
dobrote razne pokazali
posvetne, obljubili še,
da vajeti na Kranjskem radi
katoliški dado armadi,
če z njo obmejnim stotisoč
Slovenecem izpodjem pomoč.

Jaz pač bi velik bil bedak,
če sreče te ne bi zagrabil
ter si v korist je ne izrabil!

Posebno, kdor je tak junak
kot jaz, da morajo capljati
molče za mano tudi brati
iz Istre, Štajerske in vsak,
ki z dalmatinske ga obali
v podporo mojo so poslali:
junak tak pač brez vseh skrbi
počenja, kar se njemu zdi!

Zdaj mi katoliški možje
na Kranjskem bomo lahko pili
ter se s pečenkami gostili,
ker lepo smo nagrado že
pobasali za svoje delo,
še več pa prejmemo z deželo,
kjer bo le nam zorelo vse;
a naši vnanji pomagači
pri tem kot lačni naj berači
zavidno gledajo na nas
ter milo jokajo na glas!

Saj ti ljudje od mladih dni
navajeni so le stradanja
ter nemških, laških pet teptanja.

Zatorej naj še bolj suhi
postanejo, da Nemci preje
in laže skrčijo jim meje!

Njih stok me jako veseli,
ker v srcu še nemčur sem stari,
in pri slovenski ljubim stvari
le groš! To zlasti priča čin,
da v nemški šoli moj je sin!
Slovan.

Oznanilo.

Jaz v spodnjem kotu ponižno podkresani mežnar javno naznanjam vsem slavnim backom, spoštovanim bacam in velecenjenim baculjam v sveti bohinjski dolini da sem v hladnici zraven farovškega hleva otvoril nov, zelo eleganten

„brilni salon“.

Vsak mesec enkrat zastonj odre-
zujem mladim Marijinim puncam kite.

Moja brilnica je opremljena z vsem najboljšim in najpripravnejšim orodjem, kakor: z ovčjimi škarjami, s čevljarskim krivcem in kleščami, z brezovo metlo, majhnimi grabljicami, pomijnjakom, ilovico itd. Ako to orodje popusti kje na koži še kaj kosmatega, vse čedno poščiapljem s svojimi nohti ali pa populim z zobmi.

Ob stenah mojega brilnega salona vise zelo pomembne slike, ki sem jih z oglom in kredo jaz sam tja narisal vse po živih modelih. Najlepša teh slik kaže strmečemu gledalcu pretresljivi prizor, kako hudič vleče in meče mlado dekle vznak za dolge lase.

Priporočam se najtopleje vsem kosmatim backom, bacam in baculjam in jamčim za izbornost, točno pa ceno postrežbo. Denar za moje frizersko delo pa pobira moj nedosežni mojster gospod Zaplankar.

Joža Zmeda,
mežnar.

Na shodu.

V nedeljo je na shodu Slovenske Ljudske Stranke v „Unionu“ tujec vprašal zdravnika, zakaj ljudje med Lampetovim govorom venomer široko odpirajo usta ter krilijo z rokami.

Doktor je poučil radovedneža takole: „Slavni dr. Nägeli je dokazal, da za mišice lica in vratu ni nobena vaja tako zdrava kakor krepko zehanje. In kje imajo ljudje za tako vežbanje lepšo priložnost kakor na naših zanimivih katoliških shodih?“ **B.**

Tožba z Jesenic.

Tako sem osamljen jaz tukaj ostal,
prijatelji so me pustili
in vendar sem ves čas med prvimi stal,
ki so se za nemštvo trudili.

Mi lokavi Luckmann je stiskal roko,
se klanjala mi je tovarna,
ko tu za občinsko volitev je šlo,
se bližala borba viharna.

In Frisch in pa Opitz, visoka moža
sta sladko se meni smehljala,
še Max in Pollanz, čeprav „luterš“ oba,
spoštljivo me pozdravljala.

Zdaj Luckmannov ata odmiče se preč,
in Nemec se vsak me sramuje,
še delavec mi ne zaupa nič več,
Slovenec me pa zaničuje!

Joj, narodu svojemu sem lškarjot,
izdal sem najdražje na sveti;
Le Judež mi more pokazati pot,
da ognem se ljudski osveti.

X.

Huda podobnost.

Klerikalnemu kmetu Cmokavzarju v škofjeloških hribih je povila žena prvo-rojenčka. Prav tisto noč pa je povrgla njegova svinja šest mladičev.

Kmet se je po pristni katoliški navadi brigal bolj za zarod v hlevu nego za sinčka v hiši in je takoj zapazil, da je šesti pujssek slaboten in da mu bo treba posebne postrežbe. Prinesel je torej živalco v hišo ter jo položil lepo nežno k svoji ženi pod odejo.

Zjutraj zarana je zvedela soseda Jera o veselem dogodku pri Cmokavzarjevih ter prihitela gledat novorojenca. Ko je zagledala čeden rilček, je veselo vzkliknila: „Oh, vendar no — celi oče! B.

Far.

Etimološka črtica.

Far je staroegipčanska beseda in pomenja samosilnika. Kdo ne pozna Faraonov? Faraoni so bili začetkoma mogočni vladarji; klanjalo se jim je vse, vse jih je spoštovalo. Toda vedno bolj je ginil njih ugled; kako nizko so padli sčasoma, nam priča zanimiva dogodbica zaljubljene Puti-far-ke in neumnega egiptovskega Pepeta.

Še na drugem mestu je ohranjena besedica far v stari zgodovini. Babilonski kralj Belzacar se je nedolžno radoval s svojimi gosti pri imenitni pojedini. Ko pa je prišla policijska ura, je začela skrivnostna roka nevidnega angela pisati na steno skrivnostne besede: „Mené mené tekél u-far-sin“. Nihče izmed njegovih modrijanov ni znal brati aramejskega napisa, le pravični Danilo iz Judeje. Prevedel ga je takole: „Ugonobim te z mečem, dekleti in farji!“

Učitelj uči, pastir pase, risar riše, pek peče i. t. d. In kaj dela far? Far far-ba ljudi.

Polž ima svojo hišico in far svoj far-ovž. Le težko se stisne polž v svojo bajtico, tako tudi far, ker so mu navadno vrata pretesna.

Po pravici bi ne smel noben far v nebesa, dokler bi ne prekrstili paradiza v far-adiž.

Kako da so dobili krepkega pomilovanja vredni far-macevti svoje ime, to še ni dognano. Ako beremo poslednji zlog po nemško in ga poslovenimo, dobimo: far'ma čas. To pa ni res. Revež je zelo vprežen pri volitvah, na shodih, pri konsumih in Marijinih hčerkah. **Orloj.**

Dopis.

Iz Slepega Dola, dne 1. aprila. Sedaj imamo v naši občini pravega katoliškega župana. Častihlepni gospod Juri Teleban ne znajo ne brati ne pisati, a vendar hočejo veljati za zelo učenega možakarja. Ker je njih tajnik, gospod župnik Nebodigatreba, obupal, da bi jih kedaj naučil začečkavati vsajgolo ime, jim je dal pri graškem Židu narediti pečatilo iz proževine. Gospod župan so pa vseeno kaj ponosni na ta svoj podpis na kavčuku, ker jih je že marsikdo pohvalil, kako hitro se znajo podpisati in kako lepo čičkačačko naredi na koncu svojega blagoglasnega imena. Pa tudi z branjem si znajo pomagati tako, da vsa občina občuduje njih učenost in nenavadno župansko nadarjenost! Vse važne dopise in vloge jim mora večkrat prebrati njih tajnik. Kadar ta odide domov, pa še sami

vzemo v roke skrivnostne uradne papirje ter z jako učenim obrazom razkladajo iz njih svojim radovednim občanom, kaj dandanes že vsega ne zahteva in naroča ta prešmentana gosposka. Ako ob tem poslu primejo kakšen list narobe ter jih opozori na to nezgodo kakšen šolarček, se prav nič ne razburijo ampak reko čisto mirno in ponosno: „Vidite, ljudje božji, kako ste srečni! Tako učenega župana imate, da zna brati tudi narobe!“

Gorenjski.

Požeruh.

Pruski nas medved obeta zadaviti, v svoj nenasitni želodec nas spravi. Šlo bi mu v slast!

Ali kakor se zdi manjši želodec ima kot oči saj še Poljaka ne more prebaviti, pa že Slovenca požreti želi! K.

„Torej na božji poti si bil, Boštjan?“

„Bil in opravi sem posebno hudo pokoro, ki sem si jo naložil sam povrhu.“

„Kakšno?“

„Vzel sem svojo staro s sabo!“

Živela obstrukcija!

(V spomin na 4. april 1906.)

Čujte, čujte zbor močan,
zbor navdušen, zbor glasan!
Krepko poje kravji zvon
ti, Ferjančič! Majaron
zbija na velike rene,
dvorcu tresejo se stene . . .
Bim-bam-bum! Čin-čin! Trara!
Živela obstrukcija!

Hribar piska, Božič pa
bobna silno, kar se da!
Tavčar renice vihti,
tolče, da se vse kadi!
Pirc tam z rogom imponira,
prav genljivo muzicira . . .
Bum! Čin-čin! Bum-bum! Trara!
Živela obstrukcija!

Klerikalci skoraj vsi
iz dvorane so ušli;
tudi Nemce davi strah . . .
splasil jih je grozni mah,
ko strašansko so zvenele
velikanske tam činele.
Bum! Čin-čin! Trara! Hura!
Živela obstrukcija!

Bled je Lichtenberg baron:
mož poslušaj gramofon,
ki mu svira med čin-čin:
„O preljubi Avguštin!“
Truden Arko tam se zvija,
smeje vsa se galerija!
Bum! Bum-bum! Čin-čin! Trara!
Živela obstrukcija!

Prikrevsa zdaj maškara . . .
Ne — prikazen škofova!
Držal se je kakor Pust,
ni zaprl širokih ust.
Instrumenti zabesneli,
„milostni“ so ven hiteli.
Bum! Drr-drr! Fi-fi! Hura!
Živela obstrukcija!

Arko bere svoj brevir . . .
Kar prikaže kavalir
elegantni se Pogač-
nik prelestni; urnih krač
vsakega, ki obstruira
ta gospod fotografira!
Bum! Čin-čin! Tef-tef! Trara!
Živela obstrukcija!

Truden Arko tam sloni,
v skriven kot si mož želi:
to bi bila lepa reč,
če se mu — **podere peč!**
Oh, zato tako se zvija,
smeje vsa se galerija!
Bum! Čin-čin! Bum-bum! Trara!
Živela obstrukcija!

Vsi se ga usmilijo,
sejo brž zaključijo;

mine lepa godba zdaj,
Arko dirja v skriven kraj . . .
Kljubu Gautschevi potuhi
niso zmagali čruhi!
Bum! Čin-čin! Trara! Hura —
živela obstrukcija!

Umesten ukrep klerikalcev.

Ker smo mi klerikalci zelo libe-
ralni in hočemo naučiti liberalce, kako
se prirejajo najsijajnejši shodi, smo skle-
nili enoglasno:

1. da povabimo vse odlične zastop-
nike liberalcev na vsak naš shod;
2. da jim ponudimo na takem našem
shodu vedno stolov, svinčnikov in vsa-
kemu kozarec vode;
3. da jim posodimo naočnike, da
bodo bolje videli veliko množino
ljudi, ki se zbira na naših shodih;
4. da jim pravočasno damo znamenje,
kdaj morajo upiti „živio!“ na naših
impozantnih shodih.

V zameno zahtevamo le, da nam po-
sodijo za vsak naš shod 100—200 mož
svoje stranke, da bodo naši shodi sploh
— obiskovani.

F. Pl.

Hudomušni pomagalec.

Župniku Mastnu je nesla fara toliko,
da si je nabavil konja ter z njim jahal
okoli.

Nekoč pa se mu je žival ustavila
sredi ceste pred kovačnico vaškega ko-
vača Lisjaka ter mu kar ni hotela in ni
hotela naprej. Vtem pristopi kovač Lisjak
z bičem v roki.

„Bravo, Lisjak,“ zavpije župnik, „le
daj ji mrhi, da pojde naprej!“

Kovač natanko pomeri in udari, da
je prejel tudi župnikov dobro rejeno del
telesu krepak udarec.

„Asa, asa!“ je bridko vzkliknil
jezdec, „zdaj si pa mene tudi!“

„Nič mi ne zamerite gospod župnik!“
je zavpil Lisjak za njim. „Govorili ste
o mrhi; kdo naj bi vas potem raz-
umel?“

F. Pl.

Geslo bisagarjev.

Odpri roke, odpri obe
in grabi, grabi kar le gre,
bedakom olajšuj možnje!

F. Pl.

Prepozno spoznanje.

(Po narodni.)

Dokler v Rim nisem šla,
sem večkrat mislila,
da ga na svetu ni,
ki mene zmotil bi.

Pa je prišel kaplan!
Za čast deviško vžgan,
me k sebi je pozval
ter mi odvezo dal.

A vso pokoro sva
opravila oba
vzajemno koj potem —
kar v sobici pri njem.

In potlej večkrat to
se je ponavljalo;
pa kar se mi zazdi,
da nekaj v redu ni.

V teh mislih tudi me
potrdijo ljudje,
ki se začeli so
smejati za mano:

„Podaril ti je far,
tako prekrasen dar,
da kmalu treba z njim
bo potovati v — Rim!“

Gorenjski.

Vsak zase.

Na Veliki petek malo pred obedom
je obiskal župnika Snedeža njegov bra-
tranec Jože in je vztrajno obtičal pri go-
spodu.

Nič kaj rad ga je povabil Snedež k
mizi, kjer se je že kadilo iz več skled.
Na vrsto so prišle tudi ribe. Na velikem
krožniku je poleg velike postrvi ležala
prav majhna.

Z žalostnim glasom je ponudil župnik
svojemu gostu slatno postno jed; pre-
brisan bratranec pa ni hotel razumeti
milih pogledov svojega sorodnika in si
je urno zvrnil večjo ribo na svoj krožnik.

To je pa župnika silno razdražilo.
Zastonj se je trudil, da ne bi pokazal
svoje svete jezice; in zagodrnjal je po
kratkem molku:

„Veš, kaj, ljubi Jože, manire se pa
tudi na Dunaju nisi naučil. Ako bi bil
vzel malo ribico, bi bil naredil mnogo
boljši vtis name!“

„Eh, kaj boš! Tebi pa tudi ni nič
prav!“ je odvrnil bratranec. „Pa mi po-
vej, katero postrv bi vzel ti, ako bi jo
ponudil jaz tebi?“

„Kot olikan človek gotovo manjšo!“
je odgovoril župnik pikro.

„Kaj se pa še ujedaš potem? Saj
sem ti jo vendar pustil!.. —po—